

בדיקה שיגרתית ליום העצמאות

פרטים אישיים. השם: ישראלה עצמאות (לשעבר ישובה עברי). המין: נקבה (עם ביצים). הגיל: 24. תאריך לידה: ה' אייר תש"ה. מקום הלידה: מוויאון תל-אביב. המיקצוע: זונה עצמאית. מצב כלכלי: מתפתחת על חשבון אחרים. מקורות פרנסה: תמיכות, תרומות ונדבות. מצב סוציאלי: מפגרת. מישקל: כבד. עם נטייה להתרחבות באגן הים התיכון. גובה: שיעור-קומה בינוני.

ב-19.4.72 הובאה החולה לקליניקה הפרטית שלי, במצב של התמוטטות ערכים כללית, כתוצאה מהזדוניות יתרה, ולאחר בדיקה יסודית הגעתי למסקנה שפרט מהלוח, הנגעים וההפרעות המפורטות להלן, מצבה מבחינה פיסית אינו מעורר דאגה (היא תיה וקיימת, חזקה ומתעצמת), אך מבחינה נפשית יש מקום לבדיקה נוספת ולהתייעצות של מומחים.

רשימת המחלות וההפרעות

שאובחנו עד כה:

- זעזועי ראש (ממשלה) כרוני.
- פאראנויה (מטפת הרגשה כאילו כל העולם נגדה. מאמינה ומבקשת לשכנע אחרים כאילו כולם רודפים אותה ומבקשים להשמדה).
- שיגעון גרלות (שרה כל היום את הפיומן, אתה בחרתנו מכל העמים).
- מצפון שקט ופאטיה (ביחס לשואה המתרגשת על אחרים. ראה יחסה לביאפריה, בנגלה-דש ופליטים ערביים).
- תוקפנות (כלפי השכנים).
- שתלנות (כלפי הדיירים).
- הסתיידות עורקיה דמוקרטית (הממשלה מקבלת ומבצעת החלטות ללא אישור הכנסת, והכנסת נזופת בעם שכבר בה).
- נאמנות (בכל הזדמנות).
- דברות (גבוהה-גבוהה).
- בדבצות (מבלבלת את הניצים בדיוברים על שלום).
- גרענות (ההתנהלויות כשטי-חיים).
- רכבת (לאחרונה אימצה ל-עצמה סיסמאות כגון "רק יכין", או "רק יקח!", שהיו זרות פעם לנפש).
- עששת (סובלת עדיין מהטרואמה של מלחמת עשתי-ימים).
- אלבמות (ריכוז גבוה של אלבומי-מל-חמה).
- נזענת (לאומית, עדתית ודתית).
- זיבת ציון (מחלת מין נדירה).
- שעלת (חוסר נכונות לוותר על שעל אדמה).
- ספחתי השטחים.
- שתוק החזית המצרית.
- חולני-נפלים (למען המולדת).
- הרגת (תריגות סדירות מנוהלי דיכוי ונישול מקובלים).
- שהין (חיה באשלייה מתמדת כאילו

- השחין שורה רק עליה).
- נזלת (הון לשווייץ והברחות אחרות).
- מורסה (בבורסה).
- פגמים אסתטיים (בעיקר בשטח הפני-נאנסי והציבורי).
- הטטית (בפרשיות העבר).
- דיוטריויה (נטישת ערכים חלוציים).
- רומאנטיזם (של היו ימים).
- שפעת (צריכה).
- התרוקנות אימית (של הכנסות מ-תוכנה).
- סרטן (היוקרה).
- קדחת (ההתעשרות).
- שיגעון הרדיפה (אחר סטאטוס).
- אסכרה (ימי אבל לרוב).
- דלקת תוספתן (מתמדת).
- אינפלציה (מתמדת).
- צדיעה (על רגל שמאל).
- פזילה (לימין).
- אדמת (התפטרות סוף-סוף ממחלת-ילדות זו).
- זיהום דרכי הנשימה (רדינג ד' והשתן בים).
- נשלת (נסינו לנשל את הברווים מאד-מותיהם).
- חוסר מוסר כליות.
- נארקוסיזם (מאוהבת בעצמה עד שיגעון).
- הרשימה, כאמור, אינה סופית, מאחר ותחולה נמלטה מהקליניקה במהלך הד-בדיקות, כשהיא מציגה לעיני-כל את מבושיה וצועקת, מה יש? ואחרים בריאים? ניסיתי להסביר לה שבי-מיקרה זה, צרעת רבים אינה חצי-נחמה, אך היא סרכה בכל תוקף לחזור לקליניקה, ממליץ לאשפז אותה לפחות עד תום הבדיקות.

מאמינה שסייג לחכמה שתיקה. אבל אנחנו לא נשתוק, אנחנו נמשיך לצעוק את השאלות, עד שתעני לנו: מי החליט על סיפוח הרצועה לי-ש-ראל? מי? תעני לנו! אם הממשלה החליטה על סיפוח, מדוע לא הביאה את ההחלטה לאישור הכנסת? אם הממשלה החליטה על-כך, מדוע לא החילה את המשפט הישראלי על הרצועה? אם רצועת עזה היא חלק מישראל, מה יהיה על זכויותיהם? על רכושם? על שיקומם? מדוע אין לפועלי הרצועה, אזרחיה החדשים של המדינה, תנאי שכר ישראלים? אם אנו מסרבים להחזיר שטחים כדי ליצור "עומק איסטרטגי", ולהבטיח לעצמנו "גבולות בטוחים", מדוע אנו מיישבים את איוזרי הגבול, ומעמידים את תושביהם בסכנה? מי החליט שפיתחת-רפיה היא חלק מישראל? היכן דנו בשאלה הזו? מה גודלה של הפיתחה? מי הם חברי ועדת-השרים לענייני ה-שטחים? היכן ומי אישר את מסקנותיה? אם לא היה צו חוקי לגירוש הבדו-

ציון שימחה

הרבה מודעות מיסחריות, המתפרסמות בעיתונות, מרגיזות אותי, אבל המודעה המוציאה אותי ממש מהכלים לאחרונה, היא המודעה המטומטמת וחסרת הטעם של חברת "יצהר". שני מקקים מוטלים על גבם, לאחר שרוססו ב"פגז". מקק אחד שואל "גוס-

מיכתב מזעזע

למנהל החשבונות, שלום. כואב לי מאד, לי מאד, שלחתי את המיכתב הזה לכל מערכות העיתונים, ושום עיתון לא הסכים להדפיסו. ולכן, אין לי ברירה, ואני שולח את המיכתב אליך, ומקווה שאתה תדפיס אותו במדור שלך, כי הכאב שלי גדול יותר מהעל-בון שלך - תאמין לי. שמי יהודים גאון. אני זמר סופולארי, כמו שאומרים, וודאי שמעתם עלי. ביום-עצמאות זה, כמו בשאר ימי העצמאות בעשרים ושמונה ה-שנים האחרונות, נעתרתי לי בקשת הקהל והאמרגנים למי-ניהם, והסכמתי להופיע במקום ציבורי, כדי לתת לחג נופך חגיגי שמגיע לו בגלל החגי-גיות שבעצם יום-העצמאות. תמתי חווה עם אמרגן מקר-מי, והסכמתי שמי יופיע לי-אחר שמו של אמן מחוץ-ל-ארץ, בשם וילי. ברוב טיפשו-תי לא שאלתי מי הוא אותו כוכבן בינלאומי, ומה גדולה היתה תדהמתי כאשר התברר לי שאתו וילי הוא קוף שימפנזה. לא יכולתי לסגת מהחווה, וכאן התחילו הבעיות:

- (א) בנסיעות מחוץ לעיר, וילי הקוף דורש לשבת ליד הנהג, מקום שהוא בדרך כלל שמור לי.
 - (ב) בהופעה ב"היכל התרבות" הוא קיבל את החדר של זובין מהטה, מלבי-שה ועוזר שהגיש לו בהפסקה כל הזמן בוטנים מצופים, שקדים ובננות מקול-פות. ואילו אני נאלצתי לחלק את הדרי-האיפור עם אריק איינשטיין וכאלה, ולי לא נתנו אפילו ואפלה, בעד התה-ששתית במיזון של האמנים שילמתי בצ'ק. אבל זה עוד לא הכי גרוע.
 - (ג) בהופעה שלנו באיצטדיון של עפולה הופעתי מיד אחרי וילי, והקהל לא נתן לי לשיר את "כל הכבוד" מתוך "קאזבלו", עד שהורדתי את החולצה.
- איים, התפרץ וילי לבמה וגנב את ההצגה עלידי הצגת תחתון האדום, אילנה ריר בינא, שהופיעה לאחר מכן, סירבה להי-ענות לדרישת הקהל ולרדת לרמתו של וילי. גיקי ארקין הסכים להחליף אותה, וזכה בתשואות סוערות, לאחר המיספר המוצלח בו הוא מחקה את וילי הקוף. אחרי זה הופיע דורי כניזוב, שגר עם כבש בסירקין 14 על הגג.
- (ו) וכאן אני מגיע לחלק המרגיו ביותר. המבקרים וכתבי-הבידור לא הזי-כירו אותנו כימעט. כולם כתבו רק על הופעתו של וילי. זה כואב, ואני חושב שזה לא בסדר, לולא הייתי שותפו של האמרגן ברווחים, לא הייתי מכבד את החווה, ולעזאזל כל יום-העצמאות!
- שלך בכל הכבוד שנשאך לי
יהודים גאון
זמר, שחקן, במאי, אמרן.
בקיצור: גאון.